

Capitolul 4

Trăirea într-o atitudine de rugăciune

În numele lui Dumnezeu, vă implor, lăsați ca rugăciunea să vă hrănească sufletul tot așa cum mâncarea vă hrănește trupul. Fie ca momentele fixate pentru rugăciune să vă păstreze în prezența lui Dumnezeu pe tot parcursul zilei, și fie ca prezența Lui, des reamintită prin rugăciune, să fie un izvor mereu proaspăt de rugăciune. O astfel de aducere-aminte de Dumnezeu, scurtă și iubitoare, înnoiește toată ființa omului, îi liniștește pasiunile, îi aduce lumină și sfat în necazuri, supune treptat temperamentul și îl face să intre cu răbdare în posesia sufletului său, sau, mai degrabă, îl oferă spre posesie lui Dumnezeu.

— Fénelon

S-a spus despre răposatul Charles Spurgeon că trecea de la răs la rugăciune cu naturalețea celui care își ducea viața în ambele elemente. La el, obiceiul rugăciunii era liber și neconstrâns de nimic. Viața lui nu era împărțită în compartimente, despărțite unele de altele cu o exclusivitate rigidă care să împiedice orice intercomunicare. El trăia în părtășie constantă cu Tatăl său din ceruri. Era în permanență în contact cu Dumnezeu, și deci era tot atât de natural pentru el să se roage precum îi era să respire.

„Ce bine ne-am simțit împreună, haide să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru asta“, i-a zis el unui prieten odată, după ce, afară sub cerul albastru, în lumina glorioasă a soarelui, se bucuraseră de o zi liberă cu entuziasmul descătușat al unor școlari. Rugăciunea i se ivea pe buze tot atât de spontan precum vorbirea obișnuită, și nu exista niciodată vreo nepotrivire în apropierea sa de tronul divin după oricare dintre activitățile sale.

Aceasta este atitudinea privitoare la rugăciune care ar trebui să fie semnul distinctiv al oricărui copil al lui Dumnezeu. Sunt, și așa și trebuie să fie, momente stabilite de comuniune cu Dumnezeu, când orice altceva este lăsat deoparte și venim în prezența Lui pentru a vorbi cu El și pentru a-L lăsa pe El să ne vorbească. Din astfel de momente va izvorî acel frumos obicei al rugăciunii care țese o legătură de aur între pământ și cer. Fără aceste momente de rugăciune, stabilite ca un

ritm în viețile noastre, obiceiul rugăciunii nu se poate forma vreodată; fără ele, nu există nici o hrană pentru viața spirituală. Cu ajutorul lor, sufletul este ridicat într-o atmosferă nouă – atmosfera cetății cerești, în care este ușor să-ți deschizi inima către Dumnezeu și să vorbești cu El așa cum un prieten vorbește cu prietenul său.

Astfel, în fiecare împrejurare a vieții, rugăciunea este cea mai naturală revărsare a sufletului, întoarcerea nestingerii către Dumnezeu pentru comuniune și îndrumare. Fie în suferință, fie în bucurie, în înfrângere sau în biruință, în neputință sau în sănătate, în nenorocire sau în succes, inima saltă să-L întâlnească pe Dumnezeu, tot așa cum un copil aleargă în brațele mamei sale, mereu sigur că dragostea ei îi va împlini orice nevoie.

Dr. Adam Clarke, în autobiografia sa, relatează că, atunci când dl Wesley se întorcea în Anglia pe mare, vânturile potrivnice au provocat o întârziere considerabilă. Wesley citea când și-a dat seama că pe punte era oarecare agitație; întrebând care era problema, i s-a spus că vântul era potrivnic. „Atunci,” a sosit răspunsul lui, „să mergem să ne rugăm“.

După ce Dr. Clarke s-a rugat, Wesley a izbucnit în cereri fierbinți care păreau mai mult o înălțare către cer a credinței decât expresia unor simple dorințe. „Atotputernic și veșnic Dumnezeu,” s-a rugat el, „Tu ești Domn peste toate, și toate lucrurile servesc scopului voii Tale. Tu ții vânturile în mâini și șezi peste valurile adâncului, și domnești ca Împărat pentru totdeauna. Poruncește acestor vânturi și acestor valuri, ca să Te asculte și să ne aducă repede și în siguranță în portul unde dorim să ajungem“.

Puterea acestei cereri a fost simțită de toți. Wesley s-a ridicat de pe genunchi, nu a făcut nicio remarcă, ci și-a luat cartea și a continuat să citească. Dr. Clark s-a dus pe punte și, spre surpriza lui, a constatat că vasul își reluas cursul și mergea înainte cu viteză. Și nici nu s-a abătut până când a ancorat în siguranță. Despre brusca și favorabila schimbare a vântului, Wesley nu a făcut nicio remarcă; el se așteptase cu deplină siguranță să fie ascultat, și considerase acest lucru ca de la sine înțeles.

Aceea a fost o rugăciune cu un scop bine definit – rostirea clară și directă a unuia care știa că urechea lui Dumnezeu era îndreptată spre el, și că Dumnezeu are și bunăvoința, și puterea de a îndeplini cererea pe care I-a făcut-o.

Maiorul D. W. Whittle, într-o introducere a unor scrieri despre miracolele rugăciunii, a istorisit următoarele despre George Müller:

M-am întâlnit cu dl. Müller în expres, în dimineața voiajului nostru de la Quebec la Liverpool. Cam cu vreo jumătate de oră înainte ca ambarcațiunea de serviciu să ducă pasagerii la navă, el l-a întrebat pe agent dacă sosise pentru el de la New York un șezlong de stat pe punte. I s-a răspuns că nu, și i s-a zis că acesta nu mai putea ajunge la timp, înainte de plecarea vaporului. Eu aveam cu mine un șezlong pe care tocmai îl cumpărasem și i-am spus dlui Müller despre magazinul din apropiere, sugerându-i, pentru că mai rămăseseră doar câteva momente, să cumpere unul imediat.

Răspunsul lui a fost: „Nu, dragă frate. Tatăl nostru ceresc va trimite șezlongul de la New York. Este cel pe care-l folosește dna Müller. Am scris acum zece zile unui frate, care a promis că îl va trimite aici săptămâna trecută. Nu a fost prompt, așa cum aș fi dorit eu, dar sunt sigur că Tatăl nostru ceresc va trimite șezlongul. Dna Müller are rău de mare și și-a dorit în mod deosebit să aibă acest șezlong; și pentru că nu l-am găsit aici ieri, am făcut o rugăciune specială ca Tatăl nostru ceresc să ni-l trimită, și avem încredere că așa va face“.

Pe când acest iubit om al lui Dumnezeu urca liniștit pe vas, asumându-și riscul ca dna Müller să facă întreaga călătorie fără șezlong, când cu câțiva dolari ar fi putut avea ceea ce-i trebuia, mărturisesc că m-am temut că dl Müller mergea prea departe cu principiile lui de credință și că nu acționa cu înțelepciune. Am fost reținut la biroul expresului încă zece minute după plecarea dlui Müller. Tocmai în timp ce mă grăbeam către doc, un echipaj de cai intră pe stradă, iar în vârful încărcăturii sosite de la New York se afla șezlongul dlui Müller.

A fost trimis de îndată pe nava de serviciu și mi-a fost pus în mâini ca să i-l predau dlui Müller, chiar când barca părăsea docul (căci Domnul avusese în vedere o lecție pentru mine). Dl Müller l-a primit cu expresia fericită și mulțumită a unui copil care tocmai a primit un dar foarte apreciat și, scoțându-și cu respect pălăria și împreunându-și mâinile deasupra ei, i-a mulțumit Tatălui ceresc că-i trimisese șezlongul.

Unul dintre corespondenții lui Melanhton a scris despre modul lui Luther de a se ruga:

Nu pot admira îndeajuns extraordinara voioșie, constanță, credință și speranță a omului nostru în aceste vremuri pline de

necaz și încercare. El hrănește aceste sentimente pline de har în mod constant, printr-un studiu sârguincios al Cuvântului lui Dumnezeu. Nu trece nicio zi în care să nu dedice rugăciunii cel puțin trei dintre cele mai bune ceasuri ale sale. Odată s-a întâmplat să-l aud în timp ce se ruga. Iubite Doamne! Ce duh și ce credință este în expresiile lui! El Îl roagă pe Dumnezeu cu tot atâta reverență pe câtă ar avea dacă s-ar afla în divina Sa prezență, și totuși, cu o speranță și-o încredere tot atât de ferme de parcă s-ar adresa unui tată sau unui prieten.

„Știu,” zice el în rugăciune, „Tu ești Tatăl nostru și Dumnezeul nostru. De aceea, sunt sigur că îi vei nimici pe prigonitorii copiilor Tăi. Căci dacă nu vei face acest lucru, propria Ta cauză, fiind legată de a noastră, va fi pusă în pericol. Este în întregime interesul Tău. Noi, prin providența Ta, am fost obligați să ne facem partea. Tu, prin urmare, vei fi apărarea noastră.”

Mă aflam mai la distanță și îl ascultam pe Luther rugându-se în acest fel. Sufletul parcă mi s-a aprins în mine când l-am auzit pe acest om adresându-se lui Dumnezeu atât de prietenește și, totuși, cu atâta gravitate și reverență, și, de asemenea, când l-am auzit, în cursul rugăciunii lui, insistând asupra promisiunilor din Psalmi, ca și când ar fi fost sigur că cererile îi vor fi împlinite.

Despre William Bramwell, un predicator metodist din Anglia, cunoscut pentru zelul și rugăciunile lui, au fost relatate următoarele de către un sergent major:

În iulie 1811, regimentului nostru i-a sosit comanda să plece în Spania, unde se ducea în acea vreme un lung și sângeros război. Mintea mea era dureros atacată de gândul că-mi voi părăsi soția iubită și cei patru copii neajutorați într-o țară străină, fără protecție și mijloace de susținere. Dl Bramwell simțea un viu interes pentru situația noastră, iar spiritul său plin de compasiune părea să absoarbă toate sentimentele agonizante ale sensibilei mele soții. El implora tronul harului zi și noapte pentru noi.

Soția mea și cu mine am petrecut seara de dinaintea marșului în casa unui prieten, alături și de dl Bramwell, care ședea pe gânduri și părea să treacă printr-o luptă spirituală. După cină, și-a luat deodată mâna de la piept, a pus-o pe genunchiul meu și mi-a zis: „Frate Riley, ia aminte la ce-am să-ți spun! N-o să te duci în Spania. Ține minte, îți zic, n-o să te duci; pentru că m-am luptat cu Dumnezeu

pentru tine, și când Tatăl meu ceresc binevoiește, în mila Lui, să mă binecuvânteze cu puterea de a mă prinde de El, nu Îi dau drumul din strânsoare cu ușurință; nu, până când nu primesc un răspuns. De aceea, poți să te bazezi pe asta, data viitoare când voi avea vești de la tine, vei fi lăsat la vatră“. Lucrurile s-au petrecut exact așa cum a spus el. A doua zi, ordinul de a merge în Spania a fost contramandat.

Acești oameni s-au rugat cu un scop bine definit. Pentru ei, Dumnezeu nu Se afla departe, în vreo regiune inaccesibilă, ci aproape, mereu gata să asculte chemarea copiilor Lui. Între ei nu exista niciun obstacol. Erau în termeni de perfectă intimitate, dacă putem folosi această expresie în legătură cu omul și Creatorul său. Niciun nor nu ascundea fața Tatălui de copilul Său încrezător, care putea să privească la chipul divin și să-și reverse dorurile inimii. Și acesta este felul de rugăciune pe care niciodată Dumnezeu nu întârzie s-o asculte. El știe că vine dintr-o inimă unită cu a Lui, de la cineva care este complet predat planului ceresc, și de aceea Își pleacă urechea și îi dă copilului care se roagă siguranța că cererea sa a fost auzită și ascultată.

Nu am avut cu toții vreo astfel de experiență când ne-am apropiat de chipul Tatălui nostru cu un scop stabilit și nestrămutat? Într-o agonie a sufletului, am căutat refugiu de sub apăsarea lumii în antecamera cerului; valurile disperării păreau să ne amenințe cu distrugerea și, pentru că nu se zărea nicio cale de scăpare nicăieri, am recurs, precum ucenicii odinioară, la puterea Domnului nostru, strigând către El să ne salveze, căci altfel pierim. (Vezi Luca 8:24.) Și apoi, într-o clipire din ochi, totul s-a rezolvat. Talazurile s-au liniștit; vântul șuierător s-a stins la porunca divină; agonia sufletului s-a transformat într-o pace odihnitoare, în timp ce peste întreaga ființă ni s-a așternut conștiința unei prezențe divine, aducând cu Sine siguranța rugăciunii ascultate și a dulcii izbăviri.

„Eu Îi spun Domnului necazurile și dificultățile mele și aștept ca El să-mi dea răspunsuri la ele,“ a zis un om al lui Dumnezeu. Apoi a continuat:

Și e minunat să văd cum o problemă care părea foarte întunecată, prin rugăciune va deveni limpede precum cristalul, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu. Cred că așa de des creștinii nu reușesc să primească răspunsuri la rugăciuni pentru că nu așteaptă îndeajuns după Dumnezeu. Ei se lasă doar pe genunchi, îngaimă câteva cuvinte și apoi se ridică repede și uită de ele, și se

așteaptă ca Dumnezeu să le răspundă. Felul ăsta de rugăciune îmi aduce mereu aminte de băiețelul care sună la ușa vecinului și apoi fugе de-acolo cât îl țin picioarele.

Când ne însușim obiceiul rugăciunii, intrăm într-o nouă atmosferă. „Crezi că vei merge în cer?“ l-a întrebat cineva pe un scoțian pios. „Păi, domnule, deja trăiesc acolo“, a sosit răspunsul neobișnuit și neașteptat. Era o afirmație, elegantă și captivantă în același timp, a unui mare adevăr, căci întregul drum spre cer este deja începutul cerului pentru creștinul care umblă îndeajuns de aproape de Dumnezeu, încât să audă secretele pe care El le are de împărtășit.

Această atitudine este frumos ilustrată de o povestire despre Horace Bushnell, relatată de Dr. Parkes Cadman. Bushnell a descoperit că suferea de o boală incurabilă. Într-o seară, reverendul Joseph Twichell l-a vizitat și, în timp ce ședeau împreună sub cerul înstelat, Bushnell a zis: „Unul dintre noi ar trebui să se roage“. Twichell l-a rugat pe Bushnell să facă acest lucru, iar Bushnell și-a început rugăciunea. Plecându-și fața la pământ, el și-a deschis inima, revărsând tot ce-avea în ea, până când, spunea Twichell amintindu-și întâmplarea, „mi-era teamă să-mi întind mâna în întuneric, ca nu cumva să-L ating pe Dumnezeu“.

A-L avea pe Dumnezeu atât de aproape înseamnă a intra în Sfânta Sfintelor – să respiri mireasma aerului ceresc, să te plimbi prin încântătoarele grădini ale Edenului. Numai rugăciunea poate să-i aducă pe Dumnezeu și pe om într-o astfel de fericită comuniune. Aceasta a fost experiența lui Samuel Rutherford, tot așa cum este și experiența oricui trece pe sub aceeași poartă. Pe când acest sfânt al lui Dumnezeu se afla odată în închisoare pentru că refuzase să acționeze împotriva convingerilor lui, el se bucura de compania divină într-un grad rar întâlnit, scriind în jurnalul său că Isus a intrat în temnița sa și că, la venirea Lui „fiecare piatră a scânteiat ca un rubin“.

Mulți alții au adus mărturie despre aceeași dulce părtășie, când rugăciunea le devenise acel obicei al vieții care însemna pentru ei mai mult decât orice altceva. David Livingstone a trăit pe tărâmul rugăciunii și îi cunoștea influența plină de har. Obiceiul lui era ca, de fiecare zi de naștere a sa, să scrie o rugăciune; în penultima lui zi de naștere, iată ce rugăciune a făcut: „O, Divinule, nu te-am iubit suficient de aprins, de profund și de sincer. Te rog, fă ca până la sfârșitul acestui an să-mi isprăvesc îndatorirea“. Tocmai în pragul anului care a urmat, oamenii

săi loiali, aruncându-și privirea în acea colibă din Ilala, în timp ce ploaia picura de pe streșini, și-au văzut stăpânul pe genunchi lângă pat, într-o atitudine de rugăciune. Murise pe genunchi, în rugăciune.

Stonewall Jackson a fost un om al rugăciunii. El a spus: „Mi-am fixat obiceiul acesta atât de clar în minte, că niciodată nu ridic un pahar de apă la gură fără să cer binecuvântarea lui Dumnezeu, niciodată nu pun sigiliul pe o scrisoare fără să pun un cuvânt de rugăciune sub pecete, niciodată nu iau o scrisoare de la cutia poștală fără să-mi trimit iute gândurile către cer, niciodată nu schimb clasele în sala de prelegeri fără să mă rog un minut pentru cadeții care ies și pentru cei care intră“.

James Gilmour, misionarul pionier din Mongolia, era un om al rugăciunii. El avea obiceiul să nu folosească sugativă când scria. Își făcuse regula ca, de fiecare dată când ajungea la capătul unei pagini, să aștepte să se usuce cerneala și să petreacă acel timp în rugăciune.

În acest mod, întreaga ființă a acestor oameni a fost saturată de divin, iar ei au devenit reflecții ale miresmei și gloriei cerești. Umblând cu Dumnezeu pe drumurile rugăciunii, ne însușim câte ceva din asemănarea Sa și, fără să ne dăm seama, devenim pentru alții martori ai frumuseții și harului Său. Profesorul James, în vestita sa lucrare *Varietăți ale experienței religioase*, povestește despre un om în vârstă de patruzeci și nouă de ani care a spus:

Dumnezeu este mai real pentru mine decât orice gând sau lucru sau persoană. Simt cu putere prezența Lui, și chiar mai mult când trăiesc în mai strânsă armonie cu legile Lui, așa cum sunt scrise ele în trupul și în mintea mea. Îl simt în lumina soarelui și în ploaie; sentimentele mele sunt cel mai bine descrise când spun că totul este amestecat cu o încântătoare odihnă. Îi vorbesc ca unui tovarăș în rugăciune și laudă, iar comuniunea noastră este o plăcere nespusă. El îmi răspunde iar și iar, adeseori în cuvinte atât de clar rostite, încât mi se pare că le aude și urechea exterioară, dar, în general, prin puternice impresii ale minții. De obicei, un text din Scriptură îmi dezvăluie o nouă priveliște a Lui și a iubirii Lui pentru mine, și a grijii Lui pentru siguranța mea. Cunoștința că El este al meu și eu al Lui nu mă părăsește niciodată; este o bucurie necurmată. Fără aceasta, viața mi-ar fi un gol, un deșert, o pustie lipsită de țărături și cărări.

La fel de vrednică de luat în seamă este mărturia lui Sir Thomas Browne, preaiubitul doctor care a trăit în Norwich, Anglia, în 1605, și care a fost autorul unei foarte remarcabile cărți de largă circulație, *Religio Medici*. În ciuda faptului că Anglia trecea printr-o perioadă de convulsii naționale și agitație politică, el își găsea mângâierea și puterea în rugăciune. „M-am hotărât,“ a scris el într-un jurnal găsit printre hârtiile sale personale după moartea lui, „să mă rog mai mult și să mă rog întotdeauna, să mă rog în toate locurile unde liniștea mă invită să mă rog: acasă, pe drumul mare și pe stradă. Și m-am hotărât să nu rămână stradă sau alei în acest oraș care să nu poată da mărturie că nu L-am uitat pe Dumnezeu“. Și a adăugat:

Intenționez să folosesc prilejul de a mă ruga ori de câte ori trec pe lângă vreo biserică, ca Dumnezeu să primească acolo închinare în duh, și ca acolo să fie mântuite suflete. Intenționez să mă rog zilnic pentru pacienții mei bolnavi și pentru pacienții altor doctori; să spun la intrarea în orice casă: „Fie ca pacea lui Dumnezeu să rămână aici“; să mă rog, după ce ascult o predică, pentru ca adevărul lui Dumnezeu și mesagerul să fie binecuvântat; să-L binecuvânteț pe Dumnezeu când văd o persoană frumoasă, pentru creaturile Sale și să mă rog pentru frumusețea aceluia suflet, ca Dumnezeu s-o îmbogățească cu haruri lăuntrice, astfel încât exteriorul și interiorul să corespundă; să mă rog lui Dumnezeu, la vederea unei persoane deformată, să-i dăruiască sănătate a sufletului și, la vremea convenită, să-i dăruiască frumusețea învierii.

Ce ilustrație a unui duh care se roagă! O astfel de atitudine reprezintă rugăciunea fără încetare; revelează obiceiul rugăciunii în cererile sale neîncetate, în comuniunea sa neîntreruptă, în mijlocirea sa constantă. Ce ilustrație, de asemenea, a scopului în rugăciune! Despre câți dintre noi se poate spune că ne rugăm pentru oameni atunci când trecem pe lângă ei pe stradă, sau că, atunci când intrăm într-o casă sau într-o biserică, îi amintim pe cei ce locuiesc acolo sau pe cei adunați acolo, în rugăciune înaintea lui Dumnezeu?

Explicația neglijenței sau uitării noastre constă în faptul că rugăciunea, pentru atât de mulți dintre noi, este pur și simplu o formă de egoism; ea înseamnă a cere ceva pentru noi înșine – atât, și nimic mai mult.

Iar de o astfel de atitudine trebuie să ne rugăm să fim izbăviți.